

LAUDATIO

În onoarea domnului profesor universitar doctor **Wolfgang DAHMEN**,
Universitatea „Friedrich Schiller” din Jena, Germania,
cu ocazia decernării titlului de *Doctor Honoris Causa* al
Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

4 iunie 2015

www.uaic.ro

Elogiu profesorului Wolfgang Dahmen,

cu prilejul conferirii titlului de *doctor honoris causa*
al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Pentru mulți dintre membrii comunității noastre academice, prof. Wolfgang Dahmen este destul de cunoscut pentru a avea nevoie de multe cuvinte spre a-l prezenta. Ar fi, cred, suficient, să menționăm că, în calitate de posesor al singurei catedre de limba română din Germania, cea de la Universitatea din Jena, prof. Dahmen a adus, în ultimele decenii, mari servicii culturii române în general și științei filologice românești în special.

Fost decan al Facultății de Filosofie și fost director al Institutului de Romanistică de la Universitatea „Friedrich Schiller” din Jena, pe lângă activitatea sa curentă ca șef al catedrei de romanistică, prof. Dahmen a publicat câteva volume și zeci de studii și articole de specialitate, a editat o revistă («Balkan Archiv.Neue Reihe»), a coordonat numeroase volume colective, a organizat și condus una din primele școli post-doctorale de studii balcanice, a organizat, timp de peste un deceniu, la Jena, o școală de vară de limba și literatura română, de ale cărei cursuri au profitat sute de tineri germani.

Bun vorbitor al limbii române, prof. Wolfgang Dahmen a avut cu Facultatea noastră relații privilegiate, concretizate în organizarea la Iași a unei „Academii de Vară” a Școlii Postdoctorale de Studii Balcanice de la Jena, susținerea unor conferințe de specialitate și participarea, ca membru al comisiei oficiale, la susținerea unui număr important de teze de doctorat în filologie. Cel mai recent gest de prietenie față de ieșeni al profesorului Dahmen a fost asocierea unuia dintre noi la coordonarea volumului corespunzător limbii române dintr-o vastă lucrare colectivă cu caracter enciclopedic, în 60 de volume, aflată în faza de finalizare, inițiată și editată de reputata editură De Gruyter. Din cei aprox. 50 de colaboratori la volumul menționat, cincisprezece, majoritatea tineri cercetători, sunt ieșeni.

Pentru contribuțiile sale la propagarea și mai buna receptare a culturii românești în Germania și în spațiul cultural germanofon, prof. dr. Wolfgang Dahmen a fost distins cu titlul de doctor honoris causa al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj, precum și cu Ordinul „Meritul

Cultural” în grad de Comandor, acordat recent de Președintele României.

În cele ce urmează, vom încerca mai întâi, să oferim câteva detalii ale unei activități științifice și didactice bogate și diverse.

Wolfgang Dahmen este autorul unei opere impresionante prin dimensiuni și varietate.

Lucrările prin care și-a dobândit calificările necesare accederii la o catedră universitară în sistemul german au fost publicate în 1983 (*Studien zur dialektalen Situation Zentralfrankreichs. Eine Darstellung anhand des „Atlas linguistique et ethnographique du Centre“*), republicată doi ani mai târziu în limba franceză, și *Aromunischer Sprachatlas - Atlasul lingvistic aromân*, 2 volume, Hamburg 1985, Veitshöchheim 1994 (împreună cu Johannes Kramer). Profesorul Kramer de la Trier, el însuși proeminent romanist, este mentorul și cel mai apropiat colaborator al sărbătoritului nostru. Pe lângă atlasul lingvistic aromân, cei doi au inițiat împreună revista *Balkan-Archiv, Neue Folge*, cu o apariție neîntreruptă din 1976 și până astăzi. Titlul revistei a fost preluat de la publicația similară a lui Gustav Weigand, celebrul învățat care a fondat și a condus la Leipzig, în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea și primele decenii ale secolului al XX-lea, un foarte activ centru de studii românești, unde s-au instruit inclusiv câțiva dintre cei mai cunoscuți lingviști români, între aceștia Sextil Pușcariu. Prin acest gest, Dahmen și Kramer au dorit să sublinieze o continuitate, înscriindu-se astfel într-o respectabilă tradiție, cea a românisticii germane.

Una dintre componentele cele mai evidente ale vocației de inițiator și de animator a lui Wolfgang Dahmen este aceea de editor și coordonator al unor lucrări colective. Cei care au trecut prin grijile și dilemele alcătuirii unui volum colectiv tematic, își dau seama cât de mari au fost eforturile și stresul colegului Dahmen pe parcursul editării numeroaselor volume colective cu tematici din cele mai diverse. Cunoscătorii știu că Wolfgang a fost frecvent „creierul limpede” al operațiilor de editare, deși, alături de el au lucrat mereu alți colegi româniști (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin), *Technische Sprache und Technolekte in der Romania*, Tübingen, 1989 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin), *Die romanischen Sprachen und die Kirchen*, Tübingen, 1990 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin), *Zur Geschichte der Grammatiken romanischer Sprachen*, Tübingen 1991 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, P. Wunderli), *Zum Stand der Kodifizierung romanischer Kleinsprachen*, Tübingen 1991 (împreună cu O. Gsell, G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, O. Winkelmann), *Germanisch und Romanisch in*

Belgien und Luxemburg, Tübingen, 1992 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, Ch. Schmitt, O. Winkelmann), *Das Französische in den deutschsprachigen Ländern*, Tübingen, 1993 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, O. Winkelmann), *Konvergenz und Divergenz in den romanischen Sprachen*, Tübingen, 1995 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Die Bedeutung der romanischen Sprachen im Europa der Zukunft*, Tübingen 1996 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Sprache und Geschlecht in der Romania*, Tübingen 1997 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Neuere Beschreibungsmethoden der Syntax romanischer Sprachen*, Tübingen 1998 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Beiträge zum slavisch-deutschen Sprachkontakt in Sachsen und Thüringen*, Veitshöchheim 1999 (împreună cu E. Eichler und J. Kramer), *Schreiben in einer anderen Sprache*, Tübingen, 2000 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Kanonbildung in der Romanistik und in den Nachbardisziplinen*, Tübingen 2000 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), „*Gebrauchsgrammatik*“ und „*Gelehrte Grammatik*“. *Französische Sprachlehre und Grammatikographie zwischen Maas und Rhein vom 16. bis zum 19. Jahrhundert*, Tübingen, 2001 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Bilder vom Eigenen und Fremden aus dem Donau-Balkan-Raum. Analysen literarischer und anderer Texte*, München 2003 (împreună cu G. Schubert), *Romanistik und neue Medien*, Tübingen, 2004 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Englisch und Romanisch*, Tübingen, 2005 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Lengua, historia e identidad. Sprache, Geschichte und Identität*, Tübingen, 2006 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Was kann eine vergleichende romanische Sprachwissenschaft heute (noch) leisten?* Tübingen 2006 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Lexikalischer Sprachkontakt in Südosteuropa*, Tübingen 2006 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Historische Pressesprache*, Tübingen 2006 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Sexaginta. Festschrift für Johannes Kramer*, Hamburg 2007 (împreună cu R. Schlösser), *Zur Bedeutung der Namenkunde für die Romanistik*, Tübingen 2008 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Grenzüberschreitungen*.

Traditionen und Identitäten in Südosteuropa. Festschrift für Gabriella Schubert, Wiesbaden 2008 (împreună cu Petra Himstedt-Vaid, Gerhard Ressel), *Romanische Sprachwissenschaft und Fachdidaktik*, Tübingen 2009 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Gelebte Multikulturalität. Czernowitz und die Bukowina*, Frankfurt et al. 2010 (împreună cu V. Popovici, J. Kramer), *Die romanischen Sprachen als Wissenschaftssprachen*, Tübingen 2011 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Romanistik und Angewandte Linguistik*, Tübingen 2011 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Korruption, soziales Vertrauen und politische Verwerfungen – unter besonderer Berücksichtigung südosteuropäischer Gesellschaften*, Hamburg 2012 (împreună cu B. Balla, A. Sterbling), *America Romana*, Tübingen 2012 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Südosteuropäische Romania. Siedlungs-/Migrationsgeschichte und Sprachtypologie*, Tübingen 2012 (împreună cu G. Holtus, J. Kramer, M. Metzeltin, W. Schweickard, O. Winkelmann), *Babel Balkan? Politische und soziokulturelle Kontexte von Sprache in Südosteuropa*, München – Berlin – Washington 2014 (împreună cu Ch. Voß).

În centrul preocupărilor științifice ale prietenului nostru se situează în mod constant limba și literatura română, abordate de profesorul Dahmen în multiple fațete și perspective. De la dialectologia românească și romanică și sociolingvistică, la lexicologia istorică și etimologia limbii române, de la onomastică (toponimie și antroponimie) și terminologie la contactele lingvistice româno-slave sau româno-grecești, de la istoria limbii române la istoria gramaticilor românești și la problematica politicilor lingvistice, paleta contribuțiilor științifice ale lui Wolfgang Dahmen este extinsă și diversă. Lunga listă a publicațiilor sale conține peste 130 de titluri de studii și articole publicate în limbile germană, română, franceză, engleză, spaniolă, italiană etc., în publicații de specialitate și în volume colective din întreaga Europă.

În curând se vor împlini douăzeci de ani de când datează prietenia celui care vă vorbește cu Wolfgang Dahmen. Așa cum a făcut-o el însuși recent, voi relata și eu, din punctul meu de vedere, cum s-au petrecut lucrurile în momentul în care ne-am cunoscut, în toamna anului 1995, la Palermo. Voi încerca astfel să schițez un portret al colegului nostru. Aș începe însă cu evidențierea unui aspect al relațiilor dintre noi la care am reflectat mereu în ultimii ani cu un fel de mirare mereu reînnoită. Este vorba de faptul că, nu doar la prima vedere, ci și la o analiză mai atentă, cam tot ceea ce este mai specific în felul nostru de a fi, al fiecăruia, temperament, mentalități

dominante etc. ar fi trebuit să ne despartă. Totuși, am convingerea că între noi s-a legat o prietenie trainică și autentică. Meritul acestei performanțe îi aparține în întregime lui! Am trăit câțiva ani buni la Jena în preajma sa, ne-am revăzut după aceea de multe ori în felurite împrejurări, la Jena, Iași, Trier, Bamberg, Görlitz, de două-trei ori la Viena, pe la felurite întruniri științifice sau colegiale (Berlin, Innsbruck, Valencia, Pisa), așa încât cred că sutele de ore petrecute în intimitatea lui m-ar îndreptăți să sper că aprecierile mele vor fi veridice.

Cred așadar că solitudinea, discreția și generozitatea sunt trăsăturile esențiale ale portretului lui Wolfgang Dahmen. Soarta l-a ales pentru un post academic care i s-a potrivit ca o mânășă: profesor titular pentru o limbă romanică „mică”, româna, la o renumită universitate germană, cea din Jena. Începându-și, cu temeinicie și entuziasm reținut, misiunea de posesor al singurei catedre de „română pură” din Germania, prin anii 1994-1995, Wolfgang Dahmen a reușit, într-un timp relativ scurt, să dea un contur distinct românisticii în vechea cetate universitară thuringiană, acolo unde profesorii își afirmă, mai în glumă, mai în serios, în special pe la vreuna din agapele colegiale, mândria pentru faptul că Goethe le-a fost ministru, iar Schiller coleg!

După studii temeinice de romanistică, istorie, geografie și filologie clasică la Köln și Nancy și după un doctorat în dialectologie franceză, Wolfgang Dahmen a ajuns în cele din urmă cel mai vizibil reprezentant al românisticii actuale din spațiul german. Lungul drum al asumării limbii române de către Wolfgang Dahmen a început încă de timpuriu, din anii de formare, și anume pe la sfârșitul anilor '60 sau începutul anilor '70 ai secolului trecut, prin participări repetate la cursurile de vară de limbă și cultură românească, organizate pe atunci în România. Dacă nu cumva mă înșeală memoria, statura sa impozantă se asociază în mintea mea cu unul din holurile principale ale Universității din Iași, vizitată de Wolfgang în acei ani, ca student, participant la cursurile de vară. Suntem la curent cu eforturile de a asimila limba română și cultura noastră, pe care Wolfgang le-a întreprins prin vizite de studiu sau chiar veritabile expediții științifice în România, Basarabia sau Balcani, singur ori, adesea, însoțit de mentorul și prietenul său de o viață Johannes Kramer. Atlasul dialectului aromânesc din Balcani este doar unul din fructele remarcabile ale acestui efort de cunoaștere. Al doilea rod al colaborării dintre cei doi prieteni sunt cele peste 35 de numere ale revistei *Balkan Archiv*, la care se adaugă alte 11 „Beihefte”. Cunoscătorii știu că titlul publicației nu este ales întâmplător. Preluând numele vechii reviste

editate (în prelungirea celebrului *Jahresbericht* de la Leipzig) la începutul secolului al XX-lea de ilustrul românist Gustav Weigand, autor al primului atlas lingvistic al limbii (daco)române, cei doi editori au dorit și au reușit să lege firul unei tradiții, al uneia dintre cele mai luminoase momente ale relațiilor academice și științifice româno-germane.

Înainte de a deveni profesor de română, Wolfgang a fost o perioadă și ziarist. Dacă n-ar fi devenit profesor, probabil că una dintre profesiile care i s-ar fi potrivit cel mai mult ar fi fost cea de diplomat! Însușiri precum tactul, arta negocierii, politețea, dar și o anumită fermitate și tenacitate în urmărirea proiectelor o dată începute explică printre altele de ce Wolfgang Dahmen se află în mod constant prezent în echipa care a editat până acum cele 28 de volume ale lui *Romanistisches Kolloquium* înființat în semestrul de iarnă 1984 / 1985. Sunt convins că un viitor istoric al relațiilor culturale și academice româno-germane va rezerva pagini consistente pentru prezentarea și evaluarea activității de românist a lui Wolfgang Dahmen. Opera lui este prezentă, miile de pagini scrise sau editate de el se află în biblioteci, faptele lui de „manager academic” sunt înregistrate în analele universitare.

Ca profesor al Universității ieșene este pentru mine un privilegiu, o onoare și o mare bucurie de a putea vorbi ca despre un prieten despre Wolfgang Dahmen, omul cu o mie de prieteni și, probabil, fără nici un dușman. Am ajuns la Jena în primăvara anului 1999, cu câteva luni înainte ca Institutul de Romanistică din Jena să fie mutat din vila de pe Botzstrasse, așezată pe coasta dinspre sud-vest a cetății, într-o nouă și foarte modernă clădire a universității, în Ernst-Abbe-Platz, în chiar „buricul târgului”, cum se spune. Din spațiile de lucru nou-nouțe, generoase și ultramoderne care i-au fost repartizate în calitate sa de șef al catedrei de română, Wolfgang m-a instalat într-un birou alături de al lui, identic ca dimensiuni și dotări cu propriul birou, de care și era de altfel legat printr-o ușă rămasă aproape tot timpul deschisă... Pereții ambelor camere erau căptușiți cu dulapuri cu cărți (se adunau donații din toate părțile, spre nou-întemeiatul centru al romanisticii din Germania!), ample mese de lucru, birou multifuncțional, telefon, computer, imprimantă, confort maxim, la nivelul celor mai pretențioase exigențe ale momentului. Ca „Gastwissenschaftler” (în fapt, lector de limbă română), eram încă singurul lui „subordonat”. Cei trei ani petrecuți împreună săptămână de săptămână, alături de cei peste zece ani când Wolfgang m-a invitat sistematic să preiau grupa de avansați de la cursurile intensive de română, reprezintă o lungă perioadă de timp, suficientă pentru a

consolida o prietenie autentică. Wolfgang Dahmen nu este singurul meu prieten german, dar el este mai ales acela al cărui caracter mă face să declar uneori, în fața unor prieteni ieșeni, că pe neamț îl câștigi greu ca prieten, dar, o dată câștigat, poți fi absolut sigur de loialitatea lui.

Dacă m-aș aventura pe tărâmurile mișcătoare ale caracterologiei etnice, aș zice că Wolfgang deține multe dintre trăsăturile unui *Teutonicus typicus* al zilelor noastre: temeinicie, decență și reținere în comportament, fidelitate, sobrietate, sinceritate și încredere în oameni care poate părea uneori naivitate (mimată?), respectul cuvântului dat, respectul pentru persoana umană în general, corelat cu grija pentru cei neajutorați și năpăstuiți, un simț acut al solidarității, cultul muncii și al ordinii. Am observat și la Wolfgang, ca și la alți prieteni nemți, ca un adaos mai recent, al postmodernității, o responsabilă conștiință a europenității; nu sunt sigur, dar am impresia că noțiunea politologică de „patriotism constituțional sau civic” este o invenție nemțească postbelică. Mi se pare că citesc mereu în comportamentul lui Wolfgang un fel de raportare reticentă și chiar auto-ironică față de ideea apartenenței la „germanitate”. Nu am observat la Wolfgang, ca de altfel și la alți prieteni sau cunoscuți din Germania, gesturi sau declarații „patriotice” care altor europeni li se par mai mult decât naturale și acceptabile. În momente de euforie, eu, ca intelectual român, pot să declar că sunt un admirator al marii culturi germane, că sunt fericit să mă simt acasă în sânul limbii germane, dar prietenii mei germani nu fac acest lucru! Ce vreau să spun prin aceste propoziții confesive este un lucru simplu: întâlnirii, relațiilor umane și prieteniei cu Wolfgang Dahmen și cu alți câțiva prieteni nemți le datorez, în cea mai mare măsură, filogermanismul meu.

Și acum, un ultim paragraf, cu povestea întâlnirii noastre la Palermo, la care am făcut aluzie mai sus. Îi sunt recunoscător lui Wolfgang și pentru faptul că a ținut-o minte și a socotit de cuviință să o relateze de curând, într-un volum comemorativ *Eugeniu Coșeriu - 90 de ani de la naștere*, apărut la Iași acum doi ani. Era așadar în anul 1995, la congresul general al romaniștilor de la Palermo. Prezent acolo, marele lingvist de la Tübingen, aflat pe atunci la zenitul reputației sale științifice și academice, îmi ceruse expres să stau mereu prin preajma sa, ca să mă prezinte, spunea el, „celor care contează în lumea noastră, a romaniștilor”. Unul din personajele cărora Coșeriu a crezut că merită să mă prezinte, în cuvinte măgulitoare, a fost Wolfgang Dahmen. Prietenul meu de astăzi era pe atunci și el foarte tânăr, abia împlinise patruzeci de ani. Wolfgang pare să fi luat în serios recomandările profesorului și s-a „executat”, invitându-mă mai întâi la

Jena cu o bursă DAAD, iar apoi, peste câțiva ani, pentru o perioadă mai lungă. Era pentru mine cam ultimul tren pentru această râvnită de generația mea experiență, vârsta și rangul academic dobândit între timp mă făceau supracalificat pentru modestul post de lector de română și „Gastwissenschaftler” la Jena. Ca să obțin visatul post în Germania, am renunțat la o posibilă prelungire a lectoratului pe care îl consumasem deja la Sorbona și i-am cerut lui Wolfgang să facă în așa fel încât să fiu angajat direct, fără acordul birocrăției bucureștene, care mi-ar fi pus cu siguranță piedici serioase. Cu recunoscutul său „managerial skill”, prietenul meu mi-a îndeplinit cu grație această cerere.

Stimate domnule rector, stimate domnule decan, doamnelor și domnilor membri ai Senatului, dragi oaspeți, vă rog să acceptați și să fiți de acord cu mine că tonalitatea afectivă și confesivă a ultimelor paragrafe ale acestui elogiu are o justificare credibilă. Universitarii români care, asemenea mie, au profitat de ospitalitatea și sprijinul profesorului Dahmen la Jena sunt destul de numeroși, între aceștia doi, domnii profesori Stelian Dumistrăcel și Vasile Frățilă fiind, alături de mine, membri ai acestei onorabile comisii de decernare.

Lista universitarilor români care, din 1995 și până astăzi, au fost oaspeți ai profesorului Dahmen la Jena este foarte lungă. Menționăm, pentru interesul documentar, doar pe câțiva dintre cei mai proeminenți: Vasile Arvinte, Andrei Corbea-Hoișie, Stelian Dumistrăcel, Luminița Fassel, Horst Fassel, Constantin Frâncu, Anamaria Gînsac, Ion Lihaciu, Ana-Maria Minuț, Dinu Moscal, Eugen Munteanu, Lucia-Gabriela Munteanu, Mihaela Secieru, Mădălina Ungureanu, Flavius Solomon din Iași, Daniel Barbu, Lucian Boia, Mircea Dumitru, Alexandru Duțu, Bogdan Iacob, Valentin Navrapescu, Liviu Papadima, Elena Siupiur din București, Vasile Frățilă și Ileana Oancea din Timișoara, Andrei Marga din Cluj și Horst Schuller din Sibiu. La această listă impresionantă se adaugă zecile de studenți, masteranzi și doctoranzi din România, în special din Iași (cca. 30), pe care prof. Dahmen a acceptat să îi îndrume în stagiile lor acedemice la Jena. Între oaspeții la Jena ai profesorului Dahmen se înscriu și Ion Iliescu, fostul președinte al României, care a vizitat Jena în anul 1995 în fruntea unei numeroase delegații, ca și ambasadorii români sau atașaii culturali români de la Berlin din ultimii aprox. 20 de ani (Florea Dudiță, Adrian Cosmin Vierița, Lazăr Comănescu, Adriana Stănescu, Alexandru Popescu, Claudiu Florian, Iulian Costache). Nu dorim să lăsăm nemenționat un detaliu semnificativ: profesorul Dahmen a acceptat să fie membru în board-ul editorial al multor publicații științifice din România, contribuind astfel la sporirea calității și

prestigiului acestor reviste. Dintre cele ieșene menționăm pe cele care apar sub auspiciile Universității noastre, „Analele Universității”, secția lingvistică, „Biblicum Jassyense” și recent înființata publicație on-line „Diacronia” și pe cele patronate de Institutul de Filologie Română „A.Philippide”, „Anuarul de lingvistică și istorie literară” și „Philologica Jassyensia”.

În încheiere, în numele tuturor membrilor comisiei, îmi exprim încă o dată convingerea că acordarea titlului de doctor honoris causa al Universității noastre către dl. prof. Wolfgang Dahmen constituie un semn de recunoaștere publică a meritelor unui remarcabil om de știință și un gest de mulțumire adresat unui prieten, pentru contribuția sa substanțială la buna receptare a culturii române în Germania, dar și, deopotrivă, o decizie care onorează Universitatea noastră.

Iași, 4 iunie 2015

Comisia de elaborare a Laudatio:

Președinte:

Prof. univ. dr. **Vasile IȘAN**, Rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Membri:

Prof. univ. dr. **Constantin RUSU**, Președintele Senatului Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Prof. univ. dr. **Codrin-Liviu CUȚITARU**, Decan al Facultății de Litere a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Prof. univ. dr. **Stelian DUMISTRĂCEL**,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Prof. univ. dr. **Vasile FRĂȚILĂ**,
Universitatea de Vest din Timișoara

Prof. univ. dr. **Andrei CORBEA-HOIȘIE**,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Prof. univ. dr. **Michael METZELTIN**,
Universitatea din Viena

Prof. univ. dr. **Eugen MUNTEANU**,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Prof. univ. dr. **Rodica ZAFIU**,
Universitatea din București

Iași, 4 iunie 2015